

ZIONS VISES PROKOKOLLER

imprimatur

ISBN 9788740931587

Teksten er den traditionelle danske oversættelse fra 1920.

Indhold

1ste	Protokol.	7
2den	Protokol.	15
3die	Protokol.	17
4de	Protokol	23
5te	Protokol.	25
6te	Protokol.	30
7de	Protokol.	32
8de	Protokol.	34
9de	Protokol.	36
10de	Protokol.	40
11te	Protokol.	47
12te	Protokol.	50
13de	Protokol.	56
14de	Protokol.	58
15de	Protokol.	60
16de	Protokol.	69
17de	Protokol.	72
18de	Protokol.	76
19de	Protokol.	79
20de	Protokol.	81
21de	Protokol.	89
22de	Protokol.	92
23de	Protokol.	94
24de	Protokol.	96

1ste Protokol.

Vi vil nu — uden at pynte paa Tingene — tale om vor store Plan, og ved at drage Sammenligninger belyse alle Muligheder — og derefter drage vore Slutninger.

Jeg vil derfor belyse vort System baade fra vort og de Kristnes Synspunkter.

Vi bør lægge mærke til, at der findes langt flere Mennesker med slette end med gode Karakterer; vi vil derfor opnaa de bedste Resultater ved Trusler og Vold og ikke gennem akademiske Bevisførelser. — Ethvert Menneske stræber efter Magt, og Enhver vilde ønske, at være Diktator, hvis bare han kunde; men de er kun meget faa, som vilde være i Stand til at opofre alle andres Lykke for sin egen.

Styrkens Ret.

Hvad er det nemlig, der har tæmmet de vilde Dyr, vi kalder Mennesker? Hvad har hidtil ledet dem?

Da Samfundet opstod, underkastede de sig den raa og blinde Styrke, senere underkastede de sig Lovene, der i og for sig er den samme Styrke; men maskeret under en anden Form. Vi slutter heraf at i Følge Naturlovene, ligger Retten i Styrken.

Friheden er kun en Indbildning.

Liberalismen (Frisindet).

Den politiske Frihed er kun en Idé; men ikke et Faktum.

Denne Idé maa vi kunne omdanne efter Forholdene, naar det er nødvendigt ved en fingeret Lokkemad at lokke Folkemasserne over til vort Parti, og navnlig naar vort Parti har sat sig for at styrte et andet, der har Magten. Det letter i høj Grad vor Opgave, hvis Modstanderne selv smittes af Frihedsidéerne, den såkaldte Liberalisme, og for Idéens Skyld giver Afkald paa sin Magt.

Her viser vor Teori sig i sin Overlegenhed; thi de slupne Regeringstøjler bliver straks grebne af og samlede i en ny Haand, fordi den blinde Folkemasse — i Følge Tilværelsens evige Love — ikke kan eksistere en eneste dag uden Ledere. Og den nye Magthaver indtager kun den

gamles Plads, fordi denne var blevet svækket ved Liberalismen.

Kristendommen, Pengene, Selvstyret.

I vor Tid har Pengene Magten og har indtaget de liberale Regeringers Pladser. Der var en tid, da Kristendommen regerede.

Frihedsidéen er i sig selv umulig og uigennemførlig, fordi ingen kan bruge Friheden med Made. — Prøv på at give Selvstyret til et Folk blot for en ganske kort Tid, og Selvstyret vil forvandles til Selvvold. Efter dette opstår indre Stridigheder, der snart igen vil ag over til indre Slagtninger.

Ved disse Myrderier vil Landene blive ødelagte, og deres Betydning forvandles til intet.

Kapitalens Despotisme (Enevoldsmagt).

Landet vil da enten udmatte i indre Stridigheder, eller disse vil udlevere det til ydre Fjender. I ethvert Tilfælde kan et sådant Land betragtes som ødelagt, det vil sige: det er i vor Magt.

Pengenes Despotisme, der helt og holdent er i vore Hænder, rækker da Landet et reddede Halmstrå, og Landet om med eller mod sin Vilje gribe dette Halmstrå, ellers styrter det i Afgrunden.

Den indre Fjende.

Og, hvis nogen ud fra sin frisindede Tankegang vil sige, at et sådant Ræsonnement er umoralsk, vil jeg spørge:

”Hvis et Land har to Fjender, en ydre og en indre, og man ligeoverfor den ydre anser det for tilladeligt og fuldt forsvarligt at benytte enhver Kampmaade, som f.Eks. ikke at meddele Fjenden sine Krigsplaner, og at overfalde ham om Natten med Overmagt, — hvorledes kan man saa kalde den samme Kampmaade umoralsk og utilladelig overfor den farligere indre Fjende, Ødelæggeren af den offentlige Orden og Velstand? [1]

[1] Denne Maade at ”drage Slutninger” paa er i al sin uhyre Løgnagtighed typisk jødisk. De sammenligner nemlig her Kampmaaden mellem to Fjender, der er i aaben og ærlig Kamp, og altsaa begge ved, at de altid og i alle Forhold skal være paa Vagt mod hinanden, med Jødernes Kampmaade overfor de Kristne, hvor Forholdet indtil de allersidste Tider har været dette, vi Kristne ikke har anet, at Jøderne er vore ar-

Folkemasserne og Anarkiet.

Jeg spørger: Kan den sunde og logiske Fornuft regne med heldigt at kunne lede Folkemasserne ved Hjælp af fornuftige Formaninger og Overtalelser? Disse vil selvfølgelig blive modtagne med dumme Modsigelser.—Men — hvad kan være de overfladiske Folkemasser behageligere? Under indflydelse af lave Lidenskaber, Fordomme, Skikke, Traditioner og sentimentale Teorier hengiver Menneskene sig sig til Masserne, og Massernes Mennesker hengiver sig til Partisplittelser, der forhindrer enhver Overenskomst, endog de, der er baserede paa kloge og forstandige Formaninger.

Enhver af Folkemassernes Beslutninger skyldes et tilfældigt sammenagiteret Flertal, og paa Grund af massernes Uvidenhed om de Politiske Hemmeligheder, fastholder de meningsløse Beslutninger, som i sig bærer Spiren til Anarki i Regeringen.

Politiken og Moralen.

Politik har intet med Moralen at Skaffe. En Regering, der regerer efter moralske Principper, er derfor ikke sikker paa sin Magt. Den, der ønsker at regere, maa benytte List og Hykleri. — Ædle Folkeegenskaber som f.Eks. Oprigtighed og Hæderlighed er Mangler hos en Politiker, fordi de fjerner selv de største Regenter fra Magten bedre og sikrere end den argeste Fjende. Disse Egenskaber kan vi overlade som en Pynt for Kristen-Regeringerne.

Vi skal i intet Tilfælde ledes deraf.

Den Stærkes Ret.

Vor Ret ligger i vor Styrke.

Ordet Ret er et abstrakt Begreb, som ikke er bevist paa noget Punkt.- Ordet Ret betyder kun: Giv mig det, jeg ønsker, saa faar jeg derved Bevis for, at jeg er stærkere end du.

Hvor begynder Retten, og hvor ender den?

geste Fjender og paa enhver Maade søger at snigløbe, undergrave og ødelægge vore Samfund. At Jøderne skulde være saa dumme, at de ikke selv kan se Falskheden i den hele "Bevisførelse" kan man ikke forudsætte, naar et stakkels Kristen-Fjols som Oversætteren straks fik Øje paa den. Ovs

I et Land, hvor Regeringens Magt er daarligt organiseret, hvor der er værdiløse Love og en svag Regering, en Regering, der navnlig er svækket ved en Mængde Rettigheder, der er opstaaet, takket være Liberalismen — i et saadant Land tager vi en ny Rettighed, nemlig med den Stærkes Ret at kaste os over og nedslaa alle eksisterende Forordninger og Vedtægter, forvanske Lovene og omdanne alle institutioner. Og saaledes gør vi os til Herrer over de Kristne, som har overladt os Retten til at regere over dem, idet de har afstaaet den frivilligt — liberalt.

Den jødiske Sammenslutnings Sejrsang.

Nu, da alle Regeringer vakler, vil vor magt blive mere sejrrig end alle andre, fordi den vil vedblive at være usynlig, indtil den er blevet saa stærk, at ingen List vil være i Stand til at undergrave den.

Hensigten helliger Midlet.

Af det tilfældige Onde, som vi nu er tvungne til at udøve, opstaar Goderne ved en fast og urokkelig Regering. Denne vor Regering vil genoprette Statsmaskinens regelmæssige Gang, som vi har ødelagt ved Liberalismen.

Resultatet helliger Midlet.

Vi maa have vor Opmærksomhed fæstet ved vore Planer — ikke saa meget paa det gode og moralske ved dem, som paa det nødvendige og nyttige. Foran os ligger en strategisk udarbejdet Plan, vi kan ikke i noget som helst Tilfælde risikere at vige fra den, uden at tilintetgøre mange Aarhundreders Arbejde.

Folkemasserne er blinde.

For at vi kan faa vore Planer udførte og naa Vore Maal, maa vi regne med Massernes Lavhed, deres Omskiftelighed, deres Uordholdenhed og deres manglende Evner til at forstaa og højagte deres egne Livsvilkaar og deres egen Velstand.

Vi maa være ganske paa det rene med, at Massernes Magt er blind og uforstandig, den vil ikke tage imod Fornuft, og den lystrer snart den ene Taler, der siger det ene, og snart den anden Taler, der siger det